

Prispeval Jernej Prodnik
Sreda, 14 Maj 2008 02:00

Contraband je prvi album superskupine, ki je nastala iz bivših članov skupin Guns N' Roses (Slash, McKagan), Stone Temple Pilots (Weiland), Suicidal Tendencies (Kushner) in The Cult (Sorum). Po vseh dozdajšnjih podobnih konglomeratih mega-imen je postalo že skoraj pravilo, da bo kvaliteta serviranega veliko slabša, kot bi glede na odmevnost imen bilo za pričakovati ... In Velvet Revolver se temu več kot očitno niso hoteli izneverili.

Album je izšel že pred skoraj štirimi leti in s takšno časovno distanco je veliko lažje secirati neko delo. Vprašanje je, kaj bi zapisal pred tremi leti, takoj ob izidu plošče. Po drugi strani pa: mar je to pomembno? Prav zato je pisanje recenzij precej nehvaležno opravilo. Recenzent tvega ogromno, saj dokončno sodbo o neki glasbi lahko poda šele čas. Bo neka glasba preživela prvotno navdušenje, bo uspela seči čez svoje okvirje ali bo le nostalgičen odsev nekega obdobja? Spoštovanje torej resnim recenzentom, ki so pripravljeni dati svoja jajca na časovno tnilo s tem, ko mesec po izidu razglasijo nek album za večer. Na bralcu je, kje bo postavil mejo med pogumom in naivnostjo. Sam se z nasmeškom spominjam, kako so nekatere spletne strani prvi album skupine Saliva razglasile za najboljši debitantski album po Appetite For Destruction. Hmm, resno, kdo danes sploh pozna Slinčke?

Morda so res minila že štiri leta, vendar se moj pogled na Contraband ni drastično spremenil. Prav tako močno dvomim, da bo čas izrazil briljanco tega albuma. Morda bi bil takrat malo bolj prizanesljiv, a prav gotovo ne zelo. Razočaranje (bivšega) fanatičnega oboževalca benda Guns N' Roses je bilo že takrat preprosto preveliko.

Plate nisem poslušal več kot tri leta in po parkratnem vnovičnem poslušanju mi je jasno, zakaj me ni že prej potegnilo nazaj. **Gre za nadvse povprečen album, ki se tu in tam dvigne na površje, a celokupno gledano preredko in preborno, da bi popravil vtis.**

Še v teh obetavnih trenutkih gre bolj kot ne za generične baladice (Fall To Pieces), ki so sicer fletno poslušanje, ampak se težko približajo podobnim vrhuncem, ki so jih glasbeniki sejali nekje v svoji zupušini. Ali pa gre za rock komade s tipično strukturo, kjer je všečen refren s solažo glavni rešitelj dneva (Slither). Vsaj Slash je s svojim značilnim predrkavanjem strun parkrat spuščen iz povodca, pa še tukaj se večkrat zazdi, da je potisnjen v ozadje. Nenazadnje je žalostno, da se mora skupina s takšnimi imeni – od katerih bi človek pač pričakoval nekaj samosvojega in dobro mero kreativnosti – zatekati h "Coldplay-alike foram", da ji uspe zlepti komad v celoto (Loving the Alien).

Dolgočasen album brez jasne rdeče niti ali koncepta

, ki ne ponuja presežkov, in spada v spodnji razdelek moje glasbene zbirke. Ni mi docela jasno, kje je ostal (Scott) Weiland, ki je bil med glavnimi protagonisti solidnih Stone Temple Pilotsov. Morda v rehabu? Besedila so povečini bedna, krasi jih Scott s suhoparnim in mestoma kar nadležnim kruljenjem. Zeh. Fiksiranje na nekatere očitno deluje kontraproduktivno (vsaj v glasbi). Čeprav me zanima, kaj pomeni nadvse globok naslov albuma, najbrž niti nočem vedeti za

Prispeval Jernej Prodnik
Sreda, 14 Maj 2008 02:00

morebitno merjenje kurcev z Axlom. Me pa skrbi, kaj je sploh njegov namen, in kje iskati odgovore.

Če vzamemo zgoraj napisano v ozir je vprašanje, če je komu lahko povsem jasno, po katerih zaslugah je skupina požela lepo mero odobravanja, medijske pokritosti in tudi visoke uvrstitve na lestvicah. Od zagonetke nas iztrga kruta realnost, kaj je danes popularno, in predvsem, kdo vpliva na to, kaj bo popularno. Navsezadnje gre za Imena, ki se jih da finančno izkoristiti; založba je v lansiranje in trženje projekta brčkone vlila zajeten kup denarja. Prav zato mi je tudi malce smešno, da je drugi (in obenem zadnji) album Slashevih Snakepitov bil prodan v nekaj tisoč izvodih. Nekje v okvirih Siddharte torej. Pa je obskuren in nikomur znan pevec vokalno bolj sposoben od Scottovega petja na tem sranju, tudi kot celota pa je izdelek mnogo boljši. V kolikih kopijah bi se potem prodal Contraband brez Imen in medijske mašinerije? Če že morate, si za zabavo zavrtite prav Ain't Life Grand Snakepitov, ker znajo glasbeni podvigi, kot je tale, hitro zbiti kredibilnost, ki so jo glasbeniki nekdaj imeli v vaših očeh.

Ocena : 3,5/10